

Nacisté z NATO

- CZ24 News | 12. dubna 2023

V květnu 1945 Francouzský institut veřejného mínění (Institut français d'opinion publique) zjistil, že 57 % Francouzů chápe, že Sovětský svaz je mocností, která porazila hitlerovské Německo. Pouze 20 procent si myslelo, že se tak stalo díky intervenci USA.

V roce 2004 si Francouzi mysleli pravý opak: pouze 20 procent přisuzovalo významnou roli Sovětům a jejich 27 milionům mrtvých.

Případ Němců se příliš neliší. Ačkoli se Německo postavilo k dějinám nacismu odvážněji a úspěšněji než Američané k otroctví, Konfederaci a občanské válce, trpělo rovněž naprogramovanou amnézií, pokud jde o roli, kterou při jeho osvobození sehrál Sovětský svaz.

V březnu 1952 poslal zlý muž Británie a Spojených států a jejich bývalý spojenec Josif Stalin do Washingtonu, Paříže a Londýna návrh na řešení nové eskalace napětí mezi vítěznými mocnostmi. Návrh spočíval ve sjednocení Německa, nikoliv však tím, že by západní část byla nucena přejít ke komunismu, ale tím, že by komunistické Německo bylo nuceno přijmout liberálně demokratický systém kapitalistického Německa. Na oplátku Stalin navrhoval okamžité stažení všech okupačních vojsk z nově sjednoceného Německa, vytvoření vlastní nezávislé, ale neutrální armády, která by byla prostá jakéhokoli spojení. Mírová dohoda by také ulevila válkou vyčerpanému Sovětskému svazu ve vojenské nevýhodě vůči USA.

Návrh ztroskotál, když Bonn a Washington přijaly dar od komunistického Německa, ale ne to, co Moskva požadovala na oplátku, totiž neutralitu sjednoceného Německa a omezení zbrojení. Plán A Západu spočíval v začlenění západního Německa do vojenského systému kapitalistického bloku před jakýmkoliv dalšími jednáními. V průběhu téhož roku Stalin zaslal další tři návrhy se stejným výsledkem.

V osmdesátých letech odtajněné archivy ukázaly, že Stalinovy návrhy byly myšleny vážně, ale v roce 1952 byla Moskva obviněna, že navrhuje nemožné pro propagandistické účely. Více než rozumný mírový plán největšího spojence Západu proti nacistům o několik let dříve ztroskotál. Cílem Washingtonu, Bonnu a Londýna bylo pokračovat v rozšiřování své vojenské mašinérie za každou cenu. To vše ve jménu demokracie a svobody.

V roce 1961 NATO jmenovalo generála Adolfa Bruna Heusingera šéfem svého mocného vojenského výboru ve Washingtonu. Heusinger byl jedním z nejbližších Hitlerových důstojníků (třetím v pořadí), kteří nebyli vítěznými mocnostmi Západu nikdy odsouzeni. Právě naopak: stejně jako tisíce dalších méně známých nacistů byli za své nadšení a znalosti v "boji proti komunismu" odměněni. K Heusingerovu jmenování došlo poté, co Sovětský svaz požadoval, aby byl souzen za válečné zločiny, zejména během nacistické invaze do východoevropských zemí a samotného Ruska na počátku druhé světové války.

Kromě jmenování vojenským šéfem NATO byl Heusinger vyznamenán Spojenými státy medailí Legie za zásluhy, kterou vytvořil Franklin D. Roosevelt. Heusinger si ji pověsil vedle Železného kříže a nacistického Válečného kříže za zásluhy, uděleného Hitlerem a mezi další nacistická vyznamenání, která významní vojenští důstojníci nosili na společenských večírcích. V roce 1971 byl Johannes Steinhoff, rovněž vyznamenaný nacistickým Železným křížem, jmenován vojenským náčelníkem NATO. Ernst Ferber, vyznamenaný Železným křížem, byl v roce 1973 jmenován velitelem středoevropských spojeneckých sil NATO. Karl Schnell byl rovněž vyznamenán nacistickým

Železným křížem a v roce 1975 rovněž vystřídal generála Ferbera ve funkci velitele spojeneckých sil NATO ve střední Evropě. Franz Joseph Schulze rovněž obdržel nacistický Železný kříž a v roce 1977 byl jmenován velitelem spojeneckých sil NATO ve střední Evropě. Mimo jiné...

Nic z toho by nemělo být překvapivé vzhledem k tomu, že samotná myšlenka NATO vznikla v nacistickém Německu jako forma spojení s kapitalistickým blokem proti Sovětům. Spojenectví, které na obchodní, politické a ekonomické úrovni existovalo dávno před vypuknutím války. Heinrich Himmler, jeden z hlavních organizátorů dnes takzvaného židovského holocaustu, byl jedním z prvních, kdo s touto myšlenkou přišel. Reinhard Gehlen, Hans Speidel, Albert Schnez a Johannes Steinhoff, další z nejmočnějších nacistů, chráněných a odměňovaných Západem, měli větší štěstí a byli zaměstnáni Washingtonem a CIA, všichni spojeni novým společným nepřítelem a s jasným plánem vojenské aliance, která se začala nazývat NATO.

Důvody, proč západní mocnosti odmítly Stalinův návrh z roku 1952, byly dva. Jak jsme rozvedli v jiných knihách, slova vytvářejí realitu, o níž se domníváme, že je na slovech nezávislá. První důvod byl čistě militaristický, shrnutý do toho, co prezident Eisenhower považoval za jedno z největších nebezpečí pro demokracii a v roce 1961 nazval "vojensko-průmyslový komplex". Druhý důvod vycházel rovněž z hlubin historie: za pouhých třicet let dosáhl Sovětský svaz jednoho z nejpůsobivějších hospodářských a sociálních výsledků v moderních dějinách, a to vše navzdory tomu, že byl zemí, která v boji proti nacismu nejvíce sociálně a ekonomicky trpěla.

Cílem bylo za každou cenu zabránit tomu, aby se úspěch ostatních stal špatným příkladem. Ačkoli propaganda "svobodných médií" tvrdila opak, západní zpravodajské služby neviděly žádnou možnost sovětské vojenské invaze. To, že Stalin tyto zprávy potvrdil návrhem, jehož cílem bylo snížit válečné napětí v kapitalistickém světě, bylo nepřijatelné.

Když Sovětský svaz v roce 1991 spáchal sebevraždu (za mnohem horších podmínek si svůj komunistický systém udržela Kuba), Rusko se dostalo do hospodářské a sociální krize kapitalistického typu, která zhoršila téměř všechny sociální ukazatele; byl to jakýsi návrat k carskému Rusku, který však mocná média prodávala jako "východisko z krize", když oslavovala otevření obřího McDonaldu v Moskvě jako symbol svobody a demokratického stravování.

Celý tento příběh, stejně jako jiné případy, byl zapomenut. Podle Stephana Grimaldiho, ředitele Muzea paměti v Caen: "V roce 1945 byl velkým spojencem Stalin a Sovětský svaz; jejich role byla Francouzům naprosto jasná. Ale efekt studené války a masivní kulturní propaganda Hollywoodu, největšího moderního tvůrce mýtů 20. století, obrátily úsudek o relevantním faktu minulosti naruby.

Stejně tak hollywoodská mytologizace mexické války z roku 1845 prostřednictvím filmů jako Alamo. Stejně tak morální propírání role Konfederace v občanské válce. V nedávné době totéž provedl s vynálezem morálního triumfu (podobného tomu na Jihu během "rekonstrukce") ve válce ve Vietnamu pomocí nesčetných filmů i knih, podporovaných mainstreamovým tiskem a většinou poslušné žurnalistiky.

Nyní, když už Rusko není komunistické, je kalvinistická paranoia udržet zbytek lidstva pod morální a výrobní kontrolou za každou cenu a ve jménu svobody a demokracie jasná.

AUTOR: Jorge Majfud

[ZDROJ](#)

Překlad: www.czechfreepress.info